

[Undervisningsministeren]

Spørgsmålet er stort set identisk med hr. Keld Andersens tidligere spørgsmål nr. 746, som jeg besvarede mundtligt den 29. marts 1979.

Jeg henviser i det væsentlige til det nævnte svar. I begrundelsen for på ny at spørge på samme måde nævner hr. Keld Andersen, at jeg i mit tidligere svar udtrykte håb om, at landscentralens lokaleproblem kunne være løst inden for en måneds tid.

Det er desværre endnu ikke lykkedes ministeriet at sikre sig egnede lokaler. Det skyldes bl. a., at der gennem nogen tid har været en meget stor mangel på lokaler af den pågældende art og størrelse, samt at teknikken i den planlagte videobåndcentral stiller en række særlige krav til lokalernes beliggenhed m. v. Men ministeriet arbejder fortsat med sagen.

Landscentralen har i øvrigt løst så godt som alle de i loven nævnte opgaver, f. eks. lydbåndoptagelse og -distribution, katalogisering af undervisningsmaterialer, udsendelse af materialeinformation m. v. og godkendelse af sæsonplaner. Lokalespørgsmålet har ingen indflydelse på disse igangværende aktiviteter, og man kan derfor ikke drage de konsekvenser af manglen på lokaler, som hr. Keld Andersen gør i begrundelsen for spørgsmålet.

I øvrigt skal jeg oplyse, at der i 1977 blev tilvejebragt lovhyggemmel, således at både de enkelte skoler og amtscentraler kan optage og udnytte de TV- og radioprogrammer som udarbejdes og tilrettelægges i et samarbejde med landscentralen for undervisningsmidler og Danmarks Radio.

Hr. Keld Andersen nævner i begrundelsen, at landscentralens repræsentantskab har opfordret mig til at nedsætte et udvalg om landscentralens samlede virksomhed. Vi afventer herom en udtalelse fra landscentralens styrelse, men henvendelsen vil selvfølgelig give mig anledning til at overveje og vurdere hele situationen omkring landscentralen.

Til *ministeren for skatter og afgifter* (30/8 79) af:

Glensgård (FP):

»Finder ministeren det rimeligt, at to ægtefæller med fælles arbejdsplads eller arbejdspladser, som ligger tæt ved hinanden, skal lignede »udgifterne til arbejdskørsel,

såfremt der begæres fradrag for faktiske udgifter?«

(Spm. nr. 1422).

Begrundelse.

I en landsskatteretskendelse nr. 4-76-938/5 fastlagde landsskatteretten, at en skatteyder kun kunne oppebære ret til fradrag for halvdelen af de faktiske kørselsudgifter, fordi hustruen havde arbejdsplads nogle få hundrede meter fra mandens arbejdsplads, uanset at hustruen kun havde begæret almindeligt lønmodtagerfradrag.

Besvarelse (12/9 79):

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

Ifølge ligningslovens § 9 C kan udgifter ved brug af egen bil til kørsel mellem hjem og arbejdssted – forudsat offentlige befordringsmidler ikke kan anvendes – opgøres efter kilometertakster, der fastsættes af ligningsrådet, og udgifterne kan herefter fratrækkes, i det omfang de overstiger beløbsgrænsen i ligningslovens § 9 C, stk. 3 og 4.

Reglen i ligningslovens § 9 C forstås ifølge landsskatterettens praksis således, at såfremt ægtefæller kører sammen i egen bil til samme arbejdssted og offentlig befordring ikke kan anvendes, begrænses beregningsgrundlaget for hver ægtefælle til halvdelen af udgifterne opgjort efter kilometertakster for én dobbelttur. Da ægtefællerne skal opgøre deres befordringsudgifter hver for sig, kan udgifterne herefter fratrækkes, i det omfang de hos hver ægtefælle overstiger beløbsgrænsen i § 9 C, stk. 3 og 4.

Den omstændighed, at den ene ægtefælle har valgt at fratække det faste lønmodtagerfradrag i stedet for udgifter til befordring mellem hjem og arbejdssted opgjort som ovenfor, medfører ikke, at den anden ægtefælle kan unnlade at halvere beregningsgrundlaget, idet hver af ægtefællerne som foran anført alene er berettiget til fradrag for halvdelen af den beregnede udgift.

Da det faste lønmodtagerfradrag blandt andet skal dække udgifter til transport mellem hjem og arbejdsplads, anser jeg den ovenfor nævnte lignedeling af befordringsudgifter mellem ægtefæller, der arbejder samme sted eller umiddelbart i nærheden af hinan-